

Kázání Bystřička, Růžďka 28.11.2021 **Když dochází dech** (vstup 443)

Introit: **Brány, zvedněte výše svá nadpraží, výše se zvedněte, vchody věčné, at' může vejít Král slávy. Kdo to je Král slávy? Hospodin, mocný bohatýr, Hospodin, bohatýr v boji. Brány, zvedněte výše svá nadpraží, výše se zvedněte, vchody věčné, at' může vejít Král slávy. Kdo to je Král slávy? Hospodin zástupů, on je Král slávy! (Žalm 24, 7-10)**

Píseň 189

Modlitba

Čtení: Numeri 11, 1-24

Píseň 272

Text kázání: Numeri 11, 25 -35

Milí přátelé, bratři a sestry,

jak jistě dobře víme, Hospodin vysvobodil izraelský národ z egyptského otroctví. Následná jej pak vedl pouští do zaslíbené země. To putování Izraelců je v mnohém podobné životu každého křesťana. Nás vysvobodil Boží Syn, Pán Ježíš Kristus z otroctví hříchu a smrti a vede nás do života věčného. Naše víra sice tu a tam kolísá, nic to však nemění na tom, že Kristus i dnes a i nás znovu a znovu vysvobozuje z otroctví hříchu, z otroctví nemohoucností a všelijakých spoutaností. A stejně jako tehdy putovali Izraelci do země Hospodinem zaslíbené, tak i my jsme skrze víru v Pána Ježíše nastoupili cestu k zaslíbenému Božímu království na věčnosti. Dojdeme do cíle, anebo to vzdáme? Poučme se z dnešního příběhu.

Právě jako ta cesta Izraelců vedla mnohá léta přes poušť, procházíme přece i my mnohými úskalími a těžkostmi. Izraelci už putovali po poušti velmi dlouho. Ale Bůh se o ně staral. **Sesílal jim společně s rosou nebeský pokrm, manu.** Ovšem přestože se z many dalo připravit několik druhů pokrmu, začal se lidu tento Boží pokrm zajídat. K tomu je jistě potřeba také připočíst další různé těžkosti, neustálé úmorné pouštní vedro, žízeň, únava, všude jen písek, nebo skály a okolo různí nepřátelé. Pod tíhou těchto různých okolností se Izraelcům začal ztrácet cíl. A protože stále do toho cíle nedošli, ztráceli v něj i víru. Ten cíl jim přišel najednou nedosažitelný. To, co jim slíbil Hospodin, stále nepřicházelo a tak vlastně téměř všichni **propadli malomyslnosti a žádostivosti.** A to takové žádostivosti, že se klidně chtěli vrátit do egyptského otroctví! Když se člověku ztratí ze zřetele ten správný cíl, často sahá člověk po dosažení snazších cílů a rychlejšího uspokojení i za cenu, že opět ztratí svou svobodu.

Stává se nám to v životě, milí přátelé, také? Propadáme někdy malomyslnosti a dokonce i žádostivosti? Mám za to, že jsme vystaveni podobným zkouškám víry jako Izraelci a někdy žel také selháváme. Očekáváme dobré věci, a ony místo nich často přichází věci zlé. Očekáváme slíbený příchod Pána Ježíše a místo Něj přišla na svět zákeřná nemoc. Vyhlížíme advent a místo něj nouzový stav. Mnozí se těšili na vánoční trhy a místo toho přichází omezení. Očekáváme uzdravení a zvládnutí pandemie, místo toho přichází stále nové a zákeřnější mutace. Místo radosti prožívají mnozí smutek, rozčarování a ve vzduchu kromě nebezpečných virů poletuje mnoho neobjasněných otázek. Mnohé to vede k rezignaci, k rozhořčení, k agresii. A možná se nám chce směrem k nebi doslova zařvat, že už toho máme dost. Že už dál nemůžeme. Izraelci si tehdy stěžovali Mojžíši: „**Jsmo už celí seschlí, nevidíme nic jiného než tu manu!**“ A dnes lékaři, učitelé a svým způsobem vlastně všichni říkají: „**Jsmo už příliš vyčerpání, unavení. Už nemůžeme.**“ Není vidět slíbené světlo na konci tunelu. Ostatně ti, kteří prodělali těžší průběh nemoci, procházeli dlouhou tmou, unavení, vyčerpání a často už i bez víry, jestli se ještě vůbec uzdraví. Neztrácejme, prosím, víru, Pán je přece s námi a **ze všech zkoušek nám připraví východisko.**

Jak jsme četli, tehdy na poušti nakazila tou malomyslností a žádostivostí zbytek lidu **chátra přimíšená k Izraelcům.** Je zřejmé, že tito lidé neuctívali Hospodina a svou žádostivostí nakazili Boží lid. To je jistě poučení i do dnešních dnů. Zachovejme si svou víru a nenechejme se nakazit reptajícími a rebelujícími lidmi okolo nás. Nezapomínejme na to, že Hospodin se uměl na reptající Izraelce pěkně rozhněvat. **Tu vyšlehl mezi nimi Hospodinův oheň a pohltil okraj tábora.** A nemylme se v tom, že Bůh Starého zákona je jiný, než Bůh Nového zákona. Je to tentýž Bůh, vždyť v novozákonním listě Římanům 1, 18 čteme: **Boží hněv se zjevuje z nebe proti každé bezbožnosti a nepravosti lidí, kteří svou nepravostí potlačují pravdu.** Na druhou stranu i v tom Starém zákoně se Bůh dal přemluvit k mírnosti a milosrdenství. A je úžasné vidět, co dokáže přímluvná modlitba. **Lid volal k Mojžíšovi. I modlil se Mojžíš k Hospodinu a oheň uhasl.** My dnes můžeme volat k Ježíši, On je náš přímluvce před Bohem, On je ten, který vzal na sebe Boží hněv, který měl dopadnout na nás. On je naše spása, záchrana, milost a milosrdenství.

Na tom příběhu na poušti je ale krásně vidět, jak ta nákaza malomyslnosti a reptání postupovala. Nejprve reptala ta chátra, pak všechen lid. A když **Mojžíš viděl lid tak zoufale plakat,** tak nakonec reptal i On. Ovšem a co je důležité, On nenadával na Boha, ale Bohu! On k Němu mluvil přímo. On si to s Bohem nebál vyříkat. Byl před Ním upřímný, na nic si nehrál a vylil před Ním celé své srdce, tak jak to cítil. Jak úžasné poučení pro nás, bratři a sestry! **Nereptejme mezi sebou,** místo toho pojďme s tím, co cítíme přímo před Pána Ježíše! **Nereptejme mezi sebou,** aby se tato nákaza nešířila po Božím lidu. Místo toho

pojďme upřímně k Bohu! Velmi se mi líbí ta Mojžíšova otevřenost: „**Proč zacházíš se svým služebníkem tak zle? Proč jsem u tebe nenalezl milost, žes na mě vložil všechen tento lid jako břímě? Copak jsem všechen tento lid počal já? Copak jsem ho porodil já, že mi říkáš: Nes jej v náručí, jako chůva nemluvnátko, do země, kterou jsi přísáhl dát jeho otcům?.... Když už se mnou chceš takto jednat, raději mě zabij, jestliže jsem u tebe našel milost, abych se nemusel dívat na svoje trápení.**“ Mojžíš všechno to naštvání, všechny ty negativní emoce vyřve do nebe. A světe div se! Ono to pomohlo! Já samozřejmě nikoho z nás nechci navádět k tomu, abychom Bohu nadávali, ale abychom uměli dát všechny své emoce do modlitby. Aby to našeho Pána hnulo k lítosti, ke smilování, k jednání. Vždyť ke komu můžeme volat a třeba se i zlobit, nežli k našemu Bohu. Říká si Všemohoucí a není? Copak On nemá moc uzdravit tuto zem? Copak Jemu není líto, že umírají mnohdy i nevinní? Kdy už Hospodine se uráčíš shlédnout, kdy ukážeš svou moc? Takto se modlili i žalmisté. Proberte si, milí přátelé, takové otázky přímo s Bohem a klidně v emocích, protože jedině On vám dá odpovědi k upokojení vaši duše.

Mojžíšův emoční výlev před Hospodinem zabral. **Hospodin Mojžíšovi odpověděl: „Shromažď mi sedmdesát mužů z izraelských starších, o nichž víš, že jsou staršími a správci v lidu. Vezmi je ke stanu setkávání, ať se tam postaví s tebou. Sestoupím a budu tam s tebou mluvit. A odeberu z ducha, který je na tobě, a vložím jej na ně. Ponesou pak břímě lidu s tebou, neponeseš je už sám.**“ Víte, tohle Boží řešení mne velmi fascinuje. Bůh neřeší situaci tím, že by celý lid už přenesl do zaslíbené země, ani tím, že by odstranil Mojžíše za jeho řeči, On ale odebere Mojžíši z jeho ducha a rozmělní to jeho těžké břemeno mezi dalších 70 starších. A to je úžasné. Bůh udělá vše pro to, aby lid pokračoval dál v cestě. Aby zase věřil! Aby se zase nadchli a nadechli. To vůdcovské břemeno, to není nějaký viditelný batoh na zádech, ale velká tíha zodpovědnosti za mnohé svěřené a někdy tu tíhu jeden prostě už nemůže unést. Když to břemeno vezmou za své ale i další, pak může společenství růst a zase se posunout dál. Samozřejmě nechci opomenout, že společně s tímto břemenem dostávají tito starší Božího Ducha. **A začnou prorokovat!** A jistě je zajímavé, že je tam zmínka, že tehdy **prorokovali, ale potom už nikdy.** Asi to tehdy stačilo k tomu, aby lid byl povzbuzen jít dále. Co asi tehdy prorokovali? Jistě to, že když se budou držet Hospodina, že dojdou do zaslíbené země, najednou těchto 70 mělo obrovskou víru a nadšení a tím dokázali pak strhnout i ty ostatní. Vlastně od Mojžíše postupovalo to uzdravení přes těch 70 starších na ostatní lid!. Čili opačným směrem, než nákaza. Tohle byla naopak Boží nákaza neotřesitelnou vírou. Kéž bychom i my místo malomyslnosti a reptání měli takovouto nakažlivou víru a nadšení!

Pozoruhodné na tom prorokování je ovšem ještě jedna věc. Četli jsme, že dva starší nedošli na tu schůzi staršovstva před svatyní. Ale přesto i když zůstali v táboře, Bůh na ně nezapomněl a dal jim také Ducha Božího! A někteří pak přišli Mojžíšovi v šoku požalovat, že „**Eldad a Médad v táboře prorokují.**“ Je úžasné, jak Bůh i přes naši lidskou nedostatečnost, má moc nás naplnit svým Duchem a to kdekoliv! I mimo společenství víry. Zajímavé ale je, že Jozue, dalo by se říct Mojžíšův učedník, na tuto zprávu zareagoval opovržlivě! „**Mojžíši, můj pane, zabraň jim v tom!**“ Na to ale Mojžíš odpověděl památnou a důležitou větou: „**Ty kvůli mně žárlíš? Kéž by všechen Hospodinův lid byli proroci! Kéž by jim Hospodin dal svého ducha!**“ Kéž bychom i my, bratři a sestry, měli všichni ducha víry, kéž bychom byli a zůstali proroky, kéž bychom my všichni viděli za svůj zrak a spatřili zázraky Boží mezi námi. **Kéž bychom se uměli povzbuzovat ke správnému cíli, dokud trvá ono dnes.**

Závěrem ještě jednu věc. Náš Bůh je Bohem zázraků. On má moc nás uzdravit, ochránit, vyrvat ze spárů smrti. On má moc nás dovést k věčnému životu, On má moc změnit i to, co už vypadá beznadějně. Mojžíš nechápal, jakým způsobem má být nasycen Boží lid masem. **Mojžíš namítl Hospodinu: „Šest set tisíc pěších je v lidu, uprostřed něhož jsem, a ty řekneš: ‚Dám jim maso a budou jíst po celý měsíc!‘ To se pro ně budou porážet ovce a skot, aby se na všechny dostalo? Nebo se pro ně vychytají všechny ryby v moři, aby se na všechny dostalo?“** Hospodin Mojžíšovi odpověděl: „**Což ruka Hospodinova je na to krátká? Hned uvidíš, uskuteční-li se mé slovo, nebo ne.**“ Jak to dopadlo, víme. Bylo to něco neuvěřitelného. **Vtom se zvedl vítr seslaný Hospodinem, přihnal od moře křepelky a rozhodil je po táboře, asi do vzdálenosti jednodenní cesty na tu i na onu stranu kolem tábora, do výše kolem dvou loket nad zemí.** Milí přátelé, ruka Hospodinova není na nic krátká. Ale to poslední, co je potřeba si uvědomit na počátku adventu, je výzva, která zazněla i tehdejšímu lidu, než se ten zázrak stal. **Posvěťte se pro zítřek!** Posvěťte se, neboť k vám přijdu. Posvěťme se tedy i my, oddělme se od ducha tohoto světa a vyhlížejme Pána, bratři a sestry, neboť advent je zde a Pán přichází! Amen. Píseň 260 modlitba

Slovo poslání: Jan 17, 14-19

Požehnání: Sám Bůh pokoje nechť vás cele posvětí a zachová vašeho ducha, duši i tělo bez úrazu a poskvrny do příchodu našeho Pána Ježíše Krista. Věrný je ten, který vás povolal; on to také učiní. Amen Píseň 613